

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/23/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117012261
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3117012261.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Petra Tótha a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti obžalovanému W. H., nar. XX.X.XXXX v Z., trvale bytom W. č. XXX, pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods.1 písm.a), ods.2 písm.d) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm.b) Tr.zák., prejednal na verejnom zasadnutí dňa 28. mája 2019 odvolanie prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín podané v neprospech obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 4. decembra 2018, sp. zn. 4T/129/2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátorky z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 4. decembra 2018, sp. zn. 4T/129/2017, bol obžalovaný W. H. podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín zo dňa 9.10.2017, sp. zn. 2Pv 436/17/3309-18, doručenej okresnému súdu dňa 11.10.2017 pre skutok kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods.1 písm.a), ods.2 písm.d) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm.b) Tr.zák., ktorý mal spáchať na tom skutkovom základe, že najmenej od roku 2005 až do júna 2017, kedy mu bol uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 24C 34/2017 zo dňa 02.06.2017, právoplatným 02.06.2017 nariadený zákaz vstupu do rodinného domu v W. č. XXX, svoju manželku G. H., trvale bytom W. XXX, prevažne v ich dome v W. č. p. XXX, vystavoval agresívnemu správaniu, neustálím výčitkám, vulgarizmom a nadávkam, rôznemu obmedzovaniu, osočovaniu, fyzickým a psychickým útokom, pričom sa jej obvinený vyhrážal, že podpáli dom a zhorí ako bosorka, v októbri 2016 ju ráno nepustil do práce, kde počas toho, ako sa chystala do práce, sa postavil pred ňu a zatarasil jej priestor, v dôsledku čoho zmeškala príchod do zamestnania, niekedy vo februári 2017 ju zamkol asi na 45 minút v kúpeľni a odmietal ju pustiť, v roku 2016 a 2017 ju trikrát fyzicky napadol, a to tak, že ju jednou rukou chytil pod krkom a druhou zovretou v päsť jej hrozil vulgarizmami a tiež dňa 25.05.2017 kedy po nej v spálni kričal, že nič nenavarila, vulgárne jej nadával a povedal jej, aby išla do kuchyne, lebo ju vytiahne za vlasy, potom ku nej pribehol, chytil ju za krk a vzápätí ju fyzicky napadol aj na dvore, kde ju znova chytil rukou pod krkom, oprel ju o stenu a druhou rukou zovretou v päsť jej naznačoval, že ju udrie, čím jej tak spôsobil pomliaždenie hrdla a hematóm na krku s práceneschopnosťou od 26.05.2017 do 06.06.2017, pričom podľa znaleckého posudku znalca z odboru psychológie, odvetvie klinická psychológia dospelých poškodená G. H. trpela syndrómom týranej ženy a pociťovala konanie obvineného ako ťažké príkorie,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení, teda v zákonnej pätnásťdňovej lehote, podaným odvolaním napadla v neprospech obžalovaného prokurátorka pre nesprávnosť výroku o oslobodení obžalovaného, t.j. výrokov o vine a treste.

Prokurátorka v písomnom odôvodnení odvolania poukazovala na to, že Okresný súd Trenčín v odôvodnení rozsudku v prvom rade zhrnul obsah všetkých dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, následne zosumarizoval pre neho najpodstatnejšie časti výpovedí obžalovaného a jednotlivých svedkov, analyzoval obsah výpovedí znalcov a nimi podané znalecké posudky a v závere poukazuje na dôvody, pre ktoré rozhodol o oslobodení obžalovaného spod obžaloby so záverom, že súd nemal za dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Vo vzťahu k preukázaniu dĺžky trvania, resp. obdobia, počas ktorého malo byť poškodené zo strany obžalovaného spôsobované ťažké príkorie, prvostupňový súd argumentuje, že stíhané obdobie bolo obžalobou ustálené výlučne a len na základe výpovede poškodenej G. H., pričom dodáva, že výsluchmi ostatných svedkov: matky poškodenej a sestry poškodenej bolo zistené, že správanie obžalovaného vybočujúce z rámca normálneho správania zaznamenali za obdobie posledných štyroch rokov. Ak súd teda argumentuje, že prokuratúra nepreukázala naplnenie kvalifikačného znaku stíhaného trestného činu "po dlhší čas", tak k tomu uvádzam, že poškodená zotrvala na tvrdení, že obžalovaný sa ku nej správal hrubo už od času, kedy sa nasťahovali do domu, t. j. od roku 2005, čo je priamy dôkaz prednesený a vykonaný na hlavnom pojednávaní, a ďalej sú to výpovede svedkyne G. A. a svedkyne P. O., ktoré obe svedkyne na hlavnom pojednávaní vypovedali, že správanie obžalovaného, tak ako je popísané v obžalobe, zaznamenali za posledné štyri roky. Pokiaľ v tomto smere súd podporuje svoj záver o nevierohodnosti výpovede poškodenej uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2Tos 4/2009, tak tu uvádzam, že dĺžka trvania príkoria spôsobovaného poškodenej vyplýva nielen z výpovede poškodenej G. H., ale bola podporená ďalším dvoma priamymi dôkazmi, a to výsluchmi svedkýň G. A. a P. O. a taktiež znaleckým posudkom psychologickým. Aj v prípade, ak by súd mal za preukázané trvanie príkoria "len za posledné štyri" roky, tak stále ide o dĺžku trvania, ktoré je subsumovateľná pod právnu kvalifikáciu ustálenú v podanej obžalobe. Súdom citované rozhodnutie 2Tos 4/2009 je uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým bol zrušený prvostupňový rozsudok Špecializovaného trestného súdu z dôvodu, že súd sa nedostatočne vysporiadal s dvoma protichodnými skupinami dôkazných prostriedkov, pričom z rozhodnutia vôbec nevyplýva, že odsudzujúci rozsudok nemôže byť založený na jednom priamom dôkaze. Opakovane dávam do pozornosti, že trvanie správania obžalovaného, tak ako je popísané v obžalobe, bolo na hlavnom pojednávaní preukázané výpoveďou svedkyne poškodenej G. H., svedkyne G. A., svedkyne P. O. a znaleckým posudkom psychologickým, preto argumenty prvostupňového súdu o nepreukázaní dĺžky trvania príkoria spôsobovaného poškodenej zo strany obžalovaného, sú celkom nepreskúmateľné. V ďalšom rade prvostupňový súd argumentuje závermi o dôvodnej pochybnosti ohľadne dôveryhodnosti výpovede poškodenej, jej matky i sestry. Súd pokračuje, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v čase podania trestného oznámenia mohla u poškodenej existovať motivácia obžalovaného očierniť, resp. uviesť o ňom nepravdivé skutočnosti. Súd tu poukazuje na konanie poškodenej, ktorá bezprostredne po podaní trestného oznámenia zaslala obžalovanému výzvu na vrátenie daru - podielu na nehnuteľnostiach, pre hrubé porušenie dobrých mravov obdarovaným /obžalovaným/. Záver prvostupňového súdu, o tom, že poškodená podala trestné oznámenie na obžalovaného len s jediným cieľom- a to s cieľom majetkového zisku, je absolútne neprijateľná, navyše je v plnom rozpore so zabezpečenými dôkazmi. Mám za to, že poškodená G. H. adresovaním výzvy obžalovanému na vrátenie daru uplatnila svoje Ústavou garantované subjektívne práva /právo na súdnu ochranu čl. 46 Ústavy/, čo predsa nemôže spôsobovať nevierohodnosť a účelovosť jej výpovede, či výpovede jej matky a sestry, ako to konštatuje súd. Prijatím záveru prvostupňového súdu, za použitia logického interpretačného pravidla redukcia ad absurdum, by každé uplatnenie adhézneho nároku poškodeného v trestnom konaní, ktoré je taktiež spôsobom realizácie práva na súdnu a inú ochranu, znamenalo diskvalifikáciu poškodeného v rámci trestného konania tým, že by spôsobilo absolútnu nevierohodnosť jeho výpovede. Takýto záver prvostupňového súdu je celkom neprijateľný, ničím nepodložený, navyše, ak súd poukazuje, že poškodená, jej matka aj sestra učinili nepravdivé, vymyslené výpovede, aby tak očiernili obžalovaného a získali majetkový prospech, tak potom nastáva otázka, ako je možné, že poškodená bola znaleckým psychologickým vyšetrením vyhodnotená ako plne vierohodná osoba, ako je možné, že poškodená o jej fyzickom napadnutí obžalovaným predložila lekársku správu, ako je možné, že všetky tri svedkyne presne a detailne popísali nadužívanie alkoholických nápojov obžalovaným /čo konštatoval vyšetrením obžalovaného Dr. E., Dr. S., Dr. F./, či aj tieto údaje o požívaní alkoholu a fyzickom napadnutí obžalovaným si všetky svedkyne len tak vymysleli, aby očiernili obžalovaného? Neobstojí ani argument súdu o nepochopenom postupe poškodenej, keď obžalovanému na čas po rozvode priznala rozsiahle právo na styk s ich maloletým synom. Je tomu tak preto, že poškodená vôbec obžalovaného ako otca detí nepopísala v nelichotivom svetle, išlo o čiastkové konanie obžalovaného, v dôsledku ktorého sa maloletý syn pocikal, čo bolo jednorazové konanie, navyše prenesené z civilného konania, ktoré vôbec nebolo predmetom

dokazovania v trestnom konaní, popri tom inak poškodená vždy, a to aj na hlavnom pojednávaní opakovane uviedla, že vzťah obžalovaného k synovi bol vždy dobrý, preto nemala dôvod nepriznať mu práva pri styku so synom. Prvostupňový súd v ďalšom rade poukazuje na znalecký posudok znalca z odboru psychológia PhDr. G. A., ktorý podľa súdu síce v žiadnom prípade nespochybňuje, avšak vzhľadom k prezentovaným dôvodom vyznieva nepresvedčivo. V tomto smere uvádzam, že znalecký posudok psychologický bol podaný na základe klinického vyšetrenia poškodenej G. H.. Znalec v ňom jednoznačne konštatoval, že použitím celkom štyroch metódik /test intelektu, test osobnosti, klinický rozhovor s poškodenou a preskúmanie obsahu spisu/ dospel k záveru, že poškodená G. H. je plne vierohodná, nezavádza pri svojich odpovediach, pričom poukázal špeciálne na vykonanie projektívneho testu osobnosti- testu, pri ktorom poškodená nevie, nepozná význam odpovedí, a preto si ich nedokáže vymyslieť. Znalec po vykonaní 5-hodinového klinického výsluchu poškodenej zistil u nej: úzkostné stavy, strach z najbližších stretnutí, psychosomatické následky - bolesti hlavy, brucha, úzkosti, búšenie srdca a desivé sny. Pokiaľ súd poukazuje na to, že znalec pred vypracovaním znaleckého posudku mal k dispozícii "iba" uznesenie o začatí trestného stíhania a výpoveď poškodenej a svedkyne A. /teda nepoznal obranu obžalovaného a iné dôkazy/ je potrebné uviesť, že znalec na hlavnom pojednávaní jednoznačne uviedol, že poskytnuté dôkazy /časť vyšetrovacieho spisu/ plne postačovala k podaniu znaleckého posudku, nepotreboval žiadne ďalšie listinné dôkazy, no čo je podstatné, znalec sa zúčastnil na hlavnom pojednávaní, bol prítomný pri výsluchu svedkov G. A., P. O., Y. H., G. J., MUDr. E. a po ich vypočutí uviedol, že na jeho záveroch znaleckého posudku sa absolútne nič nezmenilo, naopak vypočuté výpovede svedkov na hlavnom pojednávaní ho iba utvrdili v správnosti jeho záverov prezentovaných v znaleckom posudku. Tu poukazujem opakovane na vyjadrenie znalca, čo do vierohodnosti poškodenej G. H., ktorý uviedol, že poškodenej anamnéza je nemenná, smerodajná, pričom táto je chronikom interpersonálnom konflikte, ktorý si nemohla vymyslieť, znalec u poškodenej konštatoval príkorie ťažšieho stupňa, ktoré je v príčinnej súvislosti so správaním obžalovaného. Za dôležité sa javí pripomenúť, že syndróm týranej osoby je nešpecifický pojem, u každej obeť sa prejaví iný charakteristický príznak, a preto obhajobou namietaná absencia ostatných príznakov, ktoré u poškodenej zistené neboli, vôbec nevyvracia záver, že poškodená skutočne trpela syndrómom týranej osoby. Je tiež potrebné uviesť, že nebol daný žiadny opodstatnený dôvod k spochybneniu objektivity a odbornosti znalca. Pokiaľ súd spochybňuje presvedčivosť znaleckého posudku psychologického poukazom na obhajobou predložené odborné vyjadrenie č. 102/2018, tak tu je na mieste uviesť, že obhajobou predložené odborné vyjadrenie nemôže byť dôkazom relevantne spochybňujúcim znalecký posudok, pretože zadania otázok v odbornom vyjadrení sú nepravdivé, nekorešpondujúce so skutočným stavom veci /napr. údaj o počte testovaných metód, o čase trvania vyšetrenia poškodenej znalcom/, pričom spracovateľ podaného odborného vyjadrenia nebol znály objektívnej dôkaznej situácie, ale predovšetkým zadávateľ odborného vyjadrenia nevykonal klinické vyšetrenie poškodenej. Dané odborné vyjadrenie, ktorým súd podporuje svoj záver o nepresvedčivosti podaného znaleckého posudku, nie je dôkaz spôsobilý spochybniť znalecký posudok, pretože ide skôr o teoretické názory anonymnej osoby, neznalej predmetnej trestnej veci a dôkazov v nej zabezpečených. Neuniklo

pozornosti, že súd použil opakovane záver, že poškodená sa vedela pri hádkach s obžalovaným slovne brániť, bola úspešná v práci a chodila sa zabávať. V tomto smere vôbec nebolo preukázané, že by sa poškodená chodila pravidelne zabávať, výsluch svedkov potvrdil opak, že poškodená málokedy nikam chodila, ak išla von tak iba veľmi občasne. Fakt, že poškodená vedela obžalovanému proti argumentovať, nemôže predsa negovať záver, že konanie obžalovaného vnímala ako bezohľadné, bolestivé, spôsobujúce jej psychické príkorie. Pokiaľ ide o závery znaleckého posudku psychiatrického, čo do preukázania závislosti obžalovaného na požívaní alkoholických nápojov, v tomto smere bolo pre prokuratúru postačujúce dokazovanie a zistenie v tom smere, že u obžalovaného bolo preukázateľne zistené nadmerné požívanie alkoholických nápojov, ktoré zasahovalo do jeho osobného života, do života a správania sa k manželke. Nadužívanie alkoholu podľa znalca kolísalo podľa jeho osobného stavu, čím teda zistenie znalca MUDr. S. iba potvrdilo výpovede poškodenej G. H. a svedkov G. A. a P. O. o požívaní alkoholických nápojov obžalovaným. V závere súd poukazuje na výpoveď svedkyne W. H. - dcéry obžalovaného a poškodenej, ktorej výpoveď súd vyhodnotil ako dôveryhodnú. V tejto súvislosti poukazujem, že práve výpoveď tejto svedkyne nemožno vyhodnotiť za celkom dôveryhodnú, a práve u tejto svedkyne je daná najvyššia miera pochybnosti o účelovosti jej výpovede, čo je prirodzene dané tým, že ide o dcéru obžalovaného a poškodenej, ktorá nechce privodiť žiadnemu z nich trestné stíhanie a má zrejme najvyšší záujem na zmierlivom ukončení daného sporu medzi jej rodičmi. Uvedená svedkyňa navyše v rozhodnom období posledných minimálne dvoch rokov nebývala denne v domácnosti s obžalovaným a poškodenou, chodila na internát a domov prichádzala iba na

pár dní v týždni. Navyše v poslednom období bývala u obžalovaného, a jej výpoveď plne korešponduje s názorom obžalovaného prezentovaným na hlavnom pojednávaní, a síce, že poškodená si všetko vymyslela iba kvôli chalupe, čím svedkyňa plne vypovedala v obsahovej zhode s obžalovaným, bez bližšieho vysvetlenia a objasnenia iných príčin, ktoré boli na strane poškodenej. V závere napadnutého rozhodnutia súd konštatuje, že prokuratúra mohla navrhnúť doplnenie dokazovania na odstránenie rozporov a pochybností, čo však neurobila. V tejto súvislosti uvádzam, že prokuratúra na hlavnom pojednávaní predložila prvostupňovému súdu tri objektívne priame dôkazy preukazujúce, že skutok sa stal: výpoveď svedkyne poškodenej G. H., svedkyne G. A., svedkyne P. O., ktorých výpovede neboli žiadnymi relevantnými dôkazmi spochybnené (prokuratúra nepovažuje závery prvostupňového súdu o účelovosti majetkového zisku menovaných za relevantné dôkazy) a ďalej predložila znalecký posudok psychologický, ktorým sa znalec náležite vyjadril k vierohodnosti poškodenej ako aj k zistenému psychickému príkorigu u poškodenej, ako aj znalecký posudok psychiatrický k požívaniu alkoholických látok obžalovaným. V tomto smere prokuratúra nemala pochybnosti o takto predložených a na hlavnom pojednávaní vykonaných dôkazov, a preto nebolo jej úlohou navrhovať žiadne ďalšie dôkazy. Navyše sa vyjadrila ku všetkým dôkazom predneseným obhajobou a náležite odôvodnila ich prípustnosť a zákonnosť. Vo vzťahu k argumentácii súdu v predposlednom odseku napadnutého rozhodnutia, chce odvolací súd upriamiť na to, že v zmysle § 215 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku a contrario, prokurátor je povinný predložiť na základe podanej obžaloby vec súdu aj v prípade, ak podľa názoru prvostupňového súdu existuje pochybnosť o relevantných skutkových zisteniach, hoci v prejednávanej trestnej veci takáto pochybnosť preukázaná nebola. Inak povedané, uplatnenie princípu in dubio pro reo, na ktorý sa implicitne súd v odôvodnení rozsudku odvoláva, nie je aplikovateľný pre orgán verejnej obžaloby. V závere možno konštatovať, že celkové odôvodnenie napadnutého rozhodnutia ako aj jeho výrok sú absolútne nelogické, rozporné s reálne zisteným skutkovým stavom zisteným na hlavnom pojednávaní, tendenčné a nekriticky sa bezdôvodne prikláňajúce k nepreukázaným argumentom obhajoby, bez akejkoľvek racionality spochybňujúcej vierohodnosť prokuratúrou predložených a vykonaných dôkazov. Vzhľadom na vyššie uvedené preto navrhla, aby Krajský súd Trenčín podľa § 321 odsek 1 písmeno b) písmeno c) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4T 129/2017 zo dňa 04.12.2018 a podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný W. H. v rozsiahlom písomnom vyjadrení k odvolaniu prokurátorky prostredníctvom svojho obhajcu poukázal na to, že okresný súd postupoval zákonne a správne, keď ho s ohľadom na vykonané dôkazy spod obžaloby oslobodil. Okresná prokuratúra sa nestotožňuje so záverom okresného súdu, že obdobie údajného páchania trestnej činnosti na poškodenej bolo ustálené iba na podklade výpovede poškodenej napriek tomu, že je tomu tak. Do obžaloby samotnej je prenesené to, čo bolo uvedené v uznesení o vznesení obvinenia, ktoré bolo vydané dňa 18.7.2017. Uznesenie o vznesení obvinenia kopíruje tvrdenia poškodenej, ktoré neboli v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia overené. Poškodená uvádzala rôzne časové obdobia v trestnom konaní a iné v konaní o úprave styku s maloletým synom, keď pritom vo výpovedi na hlavnom pojednávaní si na pekné obdobia spomína poškodená až do októbra 2016. Po každom výsluchu poškodenej pribúdala ďalší útok z jeho strany a menia sa obdobia, kedy sa tak malo stať. V konaní 26P/101/2017 konkrétne na pojednávaní dňa 23.2.2018 popisovala poškodená ako najhoršiu situáciu tú, ktorú zažila počas spolužitia v období od januára 2017 do mája 2017. Poškodená najskôr uvádzala, že mal fyzicky napádať aj svoju rodinu, deti a matku poškodenej, čo neskôr zmenila a uviedla, že jej matku nikdy fyzicky nenapadol. Okresná prokuratúra sa nestotožňuje so záverom okresného súdu o možnej motivácii poškodenej očierniť jeho osobu z dôvodu vrátenia rodinného domu majetkového prospechu a takáto teória má byť absolútne neprijateľná. Nejde o neprijateľnú teóriu, ale o preukázaný fakt, keď poškodená opakovane na hlavnom pojednávaní uviedla, že čaká ako dopadne trestné konanie a podľa toho podá alebo nepodá žalobu na vrátenie daru a na otázku obhajcu na hlavnom pojednávaní, prečo navrhovala pomoc v trestnom konaní ak dobrovoľne prevedie podiel na dome, vôbec takúto snahu nerozporovala a odpovedala, že by mu pomohla, ale iba v prípade ak prevedie 1/2 domu. Aj mailové a SMS komunikácie rovnako potvrdzujú, že motívom poškodenej bolo za každú cenu zničiť jeho osobu s jediným cieľom, ktorým mal byť prepis podielu na rodinnom dome. Je preukázané, že pri podaní trestného oznámenia uvádzala poškodená, že je agresívny aj na ich deti, dcére mal povedať, že jej „prijebne,“ fyzicky ju mal napadnúť, dokonca aj svokra a synovi mal nadávať, že je „jebnutý.“ Mimo iného uvádzala poškodená, že syn sa s jeho osobou stretávať nechce, strach syna z jeho osoby pretrváva, syn má úzkostné stavy v dôsledku jeho konania. Tieto tvrdenia si poškodená vymyslela, čo sa aj podarilo dokázať, keď napríklad v už spomínanom konaní

o zverení syna ho poškodená nakoniec vykreslila ako dobrého otca a ani vlastná matka poškodenej nepotvrdila, že by ju niekedy napadol. Poškodená na začiatku procesu uvádzala ako jediného svedka dcéru, aby následne potom čo zistila, že dcéru nedokáže zmanipulovať, presedlala a vsadila na svoju matku a sestru. Potom okresný súd postupoval správne, keď vyhodnotil hodnovernosť poškodenej ako zníženú. Znalecký posudok PhDr. A. je v trestnom konaní nepoužiteľný, čo vyplýva aj z výsluchu znalca samotného, ktorý dokonca pri niektorých otázkach klamal, keď znalec evidentne uvádzal symptómy, ktoré poškodená nikdy nemala, odvolával sa na neexistujúci znalecký posudok, stanovoval závery, ku ktorým nemal oprávnenie a nikto nežiadal o zodpovedanie otázky závislosti. Znalec aj na hlavnom pojednávaní popisoval symptómy, ktoré mala mať poškodená, ale tieto na hlavnom pojednávaní ani ona sama neuvádzala a rovnako ich neuvádzali ani matka a sestra poškodenej. Ako úplne absurdné vyznelo vyjadrenie znalca PhDr. A., že už po 20 dňoch, čo poškodená nebola v jeho prítomnosti, odoznievajú znaky, že bola týraná. Všeobecne sa vie, že to nie je možné, že syndrómy týranej osoby odoznievajú až po niekoľkých mesiacoch, nie po dňoch. Pravdou je, že nebyť znaleckého posudku PhDr. A., nebolo by vznesené obvinenie a podaná obžaloba. Je presvedčený, že okresný súd vyhodnotil všetky zákonné dôkazy správne, zákonne a logicky, vo všetkých súvislostiach sa dôkazy vzájomne dopĺňajú a teda okresný súd nemal inú možnosť ako jeho spod obžaloby oslobodiť a uvedené aj podrobne odôvodnil. Na podklade týchto dôvodov navrhol, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátorky zamietol, nakoľko nie je dôvodné.

Poškodená G. H. vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu prokurátorky prostredníctvom svojho splnomocnenca poukázala na to, že sa v plnej miere stotožňuje s odôvodnením odvolania, ktoré podala Okresná prokuratúra Trenčín. Rozhodnutie Okresného súdu Trenčín o oslobodení obžalovaného W. H. spod obžaloby z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, berie poškodená ako absolútne nelogické, nespravodlivé, očierňujúce poškodenú ako osobu a vykresliť ju v tom najhoršom možnom svetle a naopak osobu obžalovaného vykresliť ako milujúceho manžela a otca s tým, že jeho konanie a chovanie sa k rodine je v najlepšom poriadku. Jednoznačne a bez akýchkoľvek pochyb bolo preukázané, že obžalovaný spôsobil poškodenej ťažké príkorie dlhé roky, pričom aj znalec u poškodenej konštatoval, že trpela syndrómom týranej ženy a pociťovala konanie obžalovaného ako ťažké príkorie. To, že obhajoba spochybňovala vypracovaný znalecký posudok, ako aj samotnú osobu znalca a predložila len odborné vyjadrenie k posudku, nemôže súd brať ako dôkaz relevantne spochybňujúci znalecký posudok, pretože obhajoba v trestnom konaní spochybňovala všetko a všetkých, len aby dosiahla oslobodzujúci rozsudok. Taktiež bolo jednoznačne preukázané nadmerné požívanie alkoholických nápojov obžalovaného a jeho čiastočnú závislosť, čo zásadne ovplyvňovalo správanie obžalovaného k poškodenej. Aj túto skutočnosť obhajoba spochybňovala, pričom svedecké výpovede osôb, ktoré žili v spoločnej domácnosti s obžalovaným jednoznačne dokázali, že obžalovaný nadmerne požíval alkoholické nápoje. Okresná prokuratúra správne poukázala na skutočnosť, že záver prvostupňového súdu o tom, že poškodená podala trestné oznámenie na obžalovaného len s jediným cieľom - a to cieľom majetkového zisku, je absolútne neprijateľný a navyše je v plnom rozpore so zabezpečenými dôkazmi. Keby bola poškodená taká majetku chytivá, nebola by nikdy darovala polovicu svojho rodinného domu obžalovanému. Nikdy jej nešlo o majetky, ale o pokoj a klud v rodine, a preto darovala obžalovanému polovicu rodinného domu, aby sa tam aj on cítil dobre a hlavne, aby jej pri každej príležitosti nevyhadzoval na oči, že býva v dome, ktorý nie je aj jeho. Aj v tomto smere sa obhajoba snažila poškodenú očierniť a vykresliť ju ako klamárku, ktorá len z majetkového zisku podala na obžalovaného trestné oznámenie. Obžalovaný sa bránil aj ďalšími klamstvami týkajúcimi sa osoby poškodenej, keď uvádzal nepravdivé informácie o jej nevere, o jej odchádzaní z domu na rôzne oslavy a večierky ako aj skutočnosť, že pri hádkach sa vedela poškodená lepšie slovne brániť. Poškodená nebola obžalovanému nikdy neverná, obžalovaný bol chorobne žiarlivý, žiarlil na jej úspechy v práci, žiarlil na jej kolegov, prekážalo mu keď musela zostať v práci dlhšie a potom ju priviezol z práce kolega, nevedel sa vyrovnáť so skutočnosťou, že je to žena, ktorej sa v práci darí a ktorá je priateľská a kamarátska. Za všetkým videl neveru a podvádzanie. Obhajobou predložený bližšie nešpecifikovaný prepis komunikácie, akože medzi poškodenu a jej priateľom je vymyslený podvrh, ktorým sa obhajoba snažila poškodenú očierniť a vykresliť ako klamárku a nevernicu. Poškodená má za to, že ak naozaj boli takéto správy zasielané z jej mobilného telefónu, musela ich napísať jej dcéra W., ktorá jej kontrolovala mobil, aby podávala obžalovanému informácie, aby vedel o každom kroku poškodenej, pričom sa dcéra takýmto nechutným spôsobom snažila obžalovanému pomôcť. Poškodená vie o tom, že jej dcéra W. jej niekoľkokrát kontrolovala mobil a prehrabávala sa jej v jej osobných veciach. Obhajoba neváhala použiť aj takýto podvrhnutý dôkaz v záujme klienta. Všetky tvrdenia obžalovaného a jeho obhajcu o poškodenej boli výpoveďami svedkov vyvrátené. Napriek tomu súd opakovane použil záver, že poškodená sa vedela

pri hádkach s obžalovaným slovne brániť, bola úspešná v práci a chodila sa zabávať. Toto predsa nie je dôvod na to, aby tieto závery negovali skutočnosť, že poškodená vnímala konanie obžalovaného ako bezohľadné, bolestivé, spôsobujúce jej psychické príkorie. Poškodená napriek tomu, ako sa obžalovaný k nej správal, i keď sa nepekne správal aj k ich deťom keď boli malé, nemala problém s tým, aby dovolila obžalovanému styk s ich maloletým synom, keď syn tento styk neodmietal. Vysvetlila na pojednávaní o rozvede manželstva tento svoj krok tak, že nemieni brániť synovi, aby sa s otcom stretával, nakoľko problém je medzi ňou a obžalovaným, ktorý je stíhaný z týrania voči nej a nie voči deťom, i keď ich deti boli toho svedkami a to nie len raz. Čo sa týka výpovede svedkyne W. H. - dcéry obžalovaného a poškodenej, ktorú súd vyhodnotil ako dôveryhodnú, tak práve túto výpoveď v žiadnom prípade nemožno akceptovať ako dôveryhodnú a pravdivú, nakoľko svedkyňa sa vyjadrila pred poškodenou a pred matkou poškodenej, teda pred svojou starou matkou tak, že bude robiť všetko preto, aby obžalovaného - teda jej otca nezavreli, lebo by to bola hanba. Bez mihnutia oka klamala pred súdom a vymýšľala si nepravdivé skutočnosti, len aby obžalovanému pomohla. Presne naučené formulácie výpovede boli totožné s výpoveďami obžalovaného, pretože ich svedkyňa pravdepodobne prekonzultovala s obhajcom obžalovaného a obžalovaným, ktorí s ňou spolupracovali a na výpoveď ju dôkladne pripravili. Taktiež svedkyňa keď bola doma, najmä počas víkendov, pretože cez týždeň býva na internáte, sledovala každý krok poškodenej, prezerala jej mobil a podávala otcovi - obžalovanému informácie o matke - poškodenej. Všetko dôsledne sledovala a následne informovala obžalovaného či už o tom čo sa doma rozpráva, alebo o tom kde išla poškodená, kedy prišla, s kým bola a podobne. Poškodená so svedkyňou mali až do času keď podala poškodená na obžalovaného trestné oznámenie dobrý vzťah, oveľa lepší, ako mala svedkyňa s obžalovaným. Je viac ako zarážajúce, že len preto, aby nebol obžalovaný - otec svedkyne stíhaný, bola svedkyňa - dcéra ochotná urobiť čokoľvek aby poškodenej - matke, ktorá sa o ňu príkladne starala celý život, poškodila a otočila sa jej chrbtom. Tak ako v závere konštatuje okresná prokuratúra, aj poškodená je názoru, že celkové odôvodnenie napadnutého rozsudku ako aj jeho výrok sú absolútne nelogické, rozporné s reálne zisteným skutkovým stavom zisteným na hlavnom pojednávaní, tendenčné a nekriticky sa bezdôvodne prikláňajúce k nepreukázaným argumentom obhajoby, bez akejkoľvek racionality spochybňujúce vierohodnosť prokuratúrou predložených a vykonaných dôkazov.

Prokurátor nadriadenej krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v súlade s písomným odôvodneným odvolaním rovnako navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokuratorky podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaného odvolania, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 25. februára 2019, vykonal dňa 28. mája 2019 verejné zasadnutie, na ktorom odvolací súd preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť prokuratorkou napadnutého výroku rozsudku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby (o vine a treste), ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie prokuratorky nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu vecí a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Súd prvého stupňa svoje skutkové zistenia správne oprel o výpovede obžalovaného W. H., o svedecké výpovede samotnej poškodenej G. H., dcéry obžalovaného a poškodenej W. H., G. A., svokry obžalovaného a matky poškodenej, Y. H., švagrinej obžalovaného, P. O., švagrinej obžalovaného a sestry poškodenej i G. J., kamaráta obžalovaného, ako aj o zistenia a závery vyplývajúce zo znaleckých posudkov znalca MUDr. Z. E., znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatrie (liečba alkoholizmu a toxikománie, gerontopsychiatria), znalca z odboru psychológie PhDr. G. A. včítane výpovede tohto znalca na hlavnom pojednávaní dňa 11.10.2018, znaleckej organizácie Centrum duševného zdravia, s.r.o. Bánovce nad Bebravou, z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvie psychiatrie a listinné dôkazy, na ktoré v napadnutom rozsudku poukázal. Na ich podklade dôvodne neakceptoval tvrdenia obsiahnuté v obžalobnom návrhu vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnym záverom uvedeným v napadnutom rozsudku. Tieto svoje skutkové zistenia a právne závery v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. vecne správne a veľmi podrobne

odôvodnil v napadnutom rozsudku a pritom presvedčivo vysvetlil, o ktoré skutočnosti oprel svoje závery o oslobodení obžalovaného spod obžaloby. Jeho rozhodnutie o oslobodení obžalovaného W. H. spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Tr. por. pre skutok kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods.1 písm.a), ods.2 písm.d) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm.b) Tr.zák. z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal tento skutok a že by ho spáchal obžalovaný W. H., je založené na starostlivom vyhodnotení celého dokazovania a to spôsobom ako prikazuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Úvahy a závery okresného súdu založené na zásadách logického konania a uvažovania sú vecne správne a odvolací súd sa s nimi stotožňuje.

Súd prvého stupňa na podklade vo veci vykonaných dôkazov, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, správne zistil, že vykonané dôkazy pripúšťajú dve protichodné a navzájom sa vylučujúce verzie (možnosti) skutkového riešenia. Podľa jednej, prezentovanej obžalobou, sa mohol žalovaný skutok stať a mohol ho obžalovaný W. H. spáchať spôsobom uvedeným v obžalobe. Avšak podľa druhej, prezentovanej obhajobnými tvrdeniami a výpoveďami obžalovaného W. H. a veľmi podrobne vykonanými dôkazmi súdom prvého stupňa a z nich vyvedenými závermi okresného súdu, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, sa skutok uvedený v obžalobnom návrhu nestal a obžalovaný ho teda nespáchal.

Vykonané dôkazy teda nielenže pripúšťajú dve protichodné a navzájom sa vylučujúce verzie (možnosti) skutkového riešenia, ale zároveň nepostačujú na to, aby bolo možné spoľahlivo vyvodiť jednoznačný a nepochybný záver o tejto podstatnej skutkovej otázke, teda o tom, ktorá z uvedených dvoch verzií (možností) zodpovedá skutočnosti. Záver o vine musí byť totiž založený na jednoznačne zistených a bezpečne preukázaných faktoch a nie na domnienkach založených na pravdepodobnosti, v danej veci konkrétne prezentovaných v písomnom odôvodnení odvolania prokurátorkou iným, pritom výlučne v neprospech obžalovaného, hodnotením dôkazov než aké urobil súd prvého stupňa. Takýto záver nemožno však vyvodiť len na podklade dôkazov, na ktoré poukazovala v odvolaní prokurátorka, keď tieto dôkazy i ďalšie vo veci súdom prvého stupňa vykonané dôkazy a z nich predovšetkým obhajobné tvrdenia obžalovaného i dôkazy, na ktoré poukázal súd prvého stupňa i odvolací súd, pripúšťajú aj druhú, protichodnú a vylučujúcu verziu (možnosť), podľa ktorej sa skutok uvedený v obžalobnom návrhu nestal a obžalovaný ho teda nespáchal. Dôkazy z prípravného konania i z hlavného pojednávania, na ktoré poukazovala v odvolaní prokurátorka, umožňovali vyvodzovať len podozrenie, že žalovaný skutok sa mohol stať spôsobom uvedeným v obžalobnom návrhu a že ho obžalovaný mohol spáchať, ale zároveň, najmä keď vykonané dôkazy pripúšťajú záver aj o druhej možnosti skutkového riešenia, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia a keď nevylučujú jeho obhajobu, že nekonal spôsobom uvedeným v obžalobnom návrhu a žalovaný skutok sa nestal, nepostačujú na jednoznačný a nepochybný záver o jeho vine.

Zo zásady prezumpcie nevinu uvedenej v § 2 ods. 4 Tr. por. vyplýva totiž nielen zásada „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného), ale aj to, že obvinenému musí byť vina preukázaná. Vzhľadom na to, že nebolo možné jednoznačne a bez pochybností určiť, ktorá z dvoch možností skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, okresný súd správne zvolil tú, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia a podľa § 285 písm. a) Tr.por. ho spod obžaloby oslobodil. Použitie zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) vyplývajúcej z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por. prichádza do úvahy práve vtedy, keď pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o niektorej skutočnosti, trvajú, a tak je tomu aj v posudzovanom prípade, aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných a potrebných dôkazov na náležité zistenie skutkového stavu. Okresný súd takto postupoval, preto jeho záver o oslobodení obžalovaného W. H. zodpovedá stavu veci a zákonu.

Odvolací súd po preskúmaní veci, vzhľadom na už uvedené dôvody, dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom ako súd prvého stupňa a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými okresný súd rozviedol a vysvetlil svoje zistenia a právne závery, preto odvolacie námietky prokurátorky nepovažoval za dôvodné. Smerovali totiž vo svojej podstate len do hodnotenia vykonaného dokazovania, ktoré prokurátorka navrhla vyhodnotiť inak, než ako to urobil okresný súd. V tomto smere treba uviesť, že každý orgán trestného konania hodnotí vykonané dôkazy podľa § 2 ods. 12 Tr. por. v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a podľa vlastného vnútorného presvedčenia. Odvolací súd nemôže preto vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a nariadiť súdu nižšieho stupňa, k akým záverom má dospieť. Na základe týchto úvah možno potom vysloviť, že ak prvostupňový súd dospeje k určitému záveru a tento záver je výsledkom logického konania a uvažovania, nemožno mu potom vytknúť žiadne pochybenie. Tak je tomu

aj v posudzovanej veci. Ako už bolo uvedené, súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku sa starostlivo a dôsledne zaoberal všetkými vo veci vykonanými dôkazmi a tieto správne a veľmi podrobne vyhodnotil podľa zásad uvedených v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. Jeho rozhodnutie je takto správne a v súlade so zákonom, lebo má dostatočnú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Krajský súd napokon len dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku, alebo argument uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o ňom a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v druhostupňovom konaní. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu a preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. S právnymi námietkami prokurátorky okresnej prokuratúry sa súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí veľmi podrobne, riadne a náležitým spôsobom vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na súde vyššieho stupňa.

Vzhľadom na už uvedené dôvody odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky prokurátorky za dôvodné, preto odvolanie prokurátorky podľa § 319 Tr.por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.